

Βόλος τη 7 Φεβρουαρίου 2018

Του Σεραφείμ Αθανασίου

«ΑΔΙΚΕΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ »

(Εναντίον των αστυνομικών οργάνων)

Στο διαδίκτυο ένα δημοσίευμα που «στάζει» χολή καταφέρεται εναντίον της Ελληνικής Αστυνομίας ιδιαίτερα της πρώην

Σερ.Αθανασίου

Χωροφυλακής τους άνδρες της οποίας αποκαλεί δολοφόνους και όταν αυτοί οι «δολοφόνοι» έφταναν ή και τώρα φτάνουν-λέει- μέχρι τις αίθουσες των δικαστηρίων οι δικαστές, οι όποιοι δικαστές, με τις ποινές που επέβαλαν ή επιβάλουν, με αναστολή, χάιδευαν και χαϊδεύουν τα αυτιά των αστυνομικών.

Αποτέλεσμα: Εκείνοι οι προ Χούντας “δολοφόνοι” Χωροφύλακες, κατά την διάρκεια αυτής της Χούντας και στην μεταπολίτευση, ως ενοποιημένη και αναπτερωμένη Αστυνομία,

συνεχίζει με τον ίδιο «χαβά» να υπηρετεί, το «αυθαίρετο» Παρακράτος.

Ιδιαίτερα, επειδή προ Χούντας και κατά την διάρκεια αυτής, ήταν το χαϊδεμένο παιδί, εκείνος ο και «δολοφόνος» Χωροφύλακας συνεχίζει-λέει το δημοσίευμα- να είναι ο φόβος και ο τρόμος του κάθε πολίτη πόλεων, χωριών και υπαίθρου.

Με τα όσα πιο πάνω διάβασα έτριβα τα μάτια μου και μια που βρίσκομαι στο τέλος του ανθρώπινου βίου μου (93 είναι τα μέχρι τώρα χρόνια μου και εύχομαι να τα διπλασιάσει εκείνος που γράφει αυτές τις ανακρίβειες), αλλά και επειδή πήρανε και μένα «τα σκάγια» είπα να εξομολογηθώ γνωστοποιώντας μερικά δικά μου έστω και λίγα «κακουργήματα» που έχω διαπράξει στο διάβα της 33άχρονης υπηρεσιακής μου ζωής όταν δηλαδή υπηρετούσα στο Σώμα της Χωροφυλακής (1945-1978) και, το έπαιζα «εξουσία».

Θα αναφερθώ όμως και σε μερικούς συναδέλφους επειδή είχαν χαρακτήρα χειρότερο και πιο «σκληρό» από το δικό μου και αφ' υψηλού έβλεπαν τους «πληβείους» που «εξουσίαζαν».

Και εκείνοι οι δικοί μου συνάδελφοι, στο όποιο τους πέρασμα, άφηναν πίσω τους χαροκαμένες μανάδες, βαρύτατο πένθος, μοιρολόγια θρήνων και κοπετών και έναν όλεθρο καταστροφής των πάντων, χωρίς φόβο τιμωρίας, μια που και οι πιο πάνω από αυτούς, ιδιαίτερα οι δικαστικοί λειτουργοί, σε περίπτωση παρεκτροπής τους, τους χάιδευαν μόνο τα αυτιά και, παίρνοντας θάρρος, η αυθαίρετη «εξουσία τους», οργίαζε. Να μερικά «ανομήματα».

Αρχές Μαΐου 1946 ως χωροφύλακας υπηρετούσα στο Αστυνομικό Τμήμα Σπάρτης. Ένα βράδυ, περασμένα μεσάνυχτα, εγώ με τέσσερες ακόμη συναδέλφους μου, τους: Φλώρο Χρήστο, Χριστόπουλο Παναγιώτη, Παστραμά Μιλτιάδη και Πιταροκοίλη Μανώλη, περιπολούσαμε σε συγκεκριμένο χώρο της πόλεως και μέχρι τη γέφυρα του Ευρώτα ποταμού.

Απόλυτη η ησυχία και με ένα κόσμο φοβισμένο κλεισμένο στα σπίτια του (επικρατούσε ο εμφύλιος σπαραγμός) και πουθενά δεν συναντούσαμε ψυχή ζώσα. Φτάνοντας περίπου κοντά στη γέφυρα μέσα στο βαθύ σκοτάδι από κάποιο μέρος ακούσαμε βογγητά και κλάματα.

Τρέξαμε προς τα εκεί και βρήκαμε ένα βαριά τραυματισμένο άτομο στο πρόσωπο του οποίου γνωρίσαμε γνωστό κομμουνιστή, δικηγόρο της Σπάρτης, που σφάδαζε από τους πόνους και κλαίγοντας ζητούσε βοήθεια. Στις ερωτήσεις μας πως «συνέβη αυτό» δεν παίρναμε απάντηση, μόνο παρακαλούσε να τον βοηθήσουμε.

Όπως είπα ο εμφύλιος σπαραγμός έδερνε τη Χώρα μας και οι χωροφύλακες ήταν(μήπως και τώρα δεν είναι?) το «κόκκινο πανί» που ερέθιζε και ερεθίζει τους εξαγριωμένους ταύρους.

Νωπά τα Δεκεμβριανά του 1944 αλλά και η επίθεση των κομμουνιστών στον Σταθμό Χωροφυλακής Λυτοχώρου το βράδυ τις 31 Μαρτίου 1946.

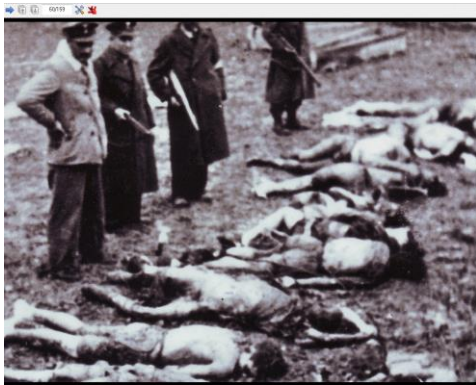
Τότε και μετά την επίθεση επιστρέφοντας στα λημέρια τους οι αντάρτες άφησαν πίσω τους καμένο Σταθμό και κάπου δέκα νεκρούς συναδέλφους μας και το περιστατικό εκείνο μας είχε

επηρεάσει αρνητικά επειδή οι δολοφονημένοι τότε χωροφύλακες ήταν εκτός από συνάδελφοι και καλοί μας φίλοι και συμμαθητές στη Σχολή Χωροφυλακής.

Κλάτζος Γιώργος, Σακκάς Αριστείδης, Μαντάς Θεμιστοκλής, Ευαγγελίδης Γιώργος, Λιάγκας Ηλίας, Ξηντάρης Γιώργος, Πουλιανίτης Νικόλαος και άλλοι. Μάλιστα εγώ με τους Κλάτζο Γιώργο και Σακκά Αριστείδη επί ένα τετράμηνο, στη Σχολή, καθόμαστε στο ίδιο θρανίο.

Τι θέλω να πω με αυτό? Εκεί στα σκοτεινά του Ευρώτα είμαστε συνολικά πέντε «κόκκινα πανιά ταύρων», και ένας γνωστός σε όλους μας κομμουνιστής που όταν στην πόλη της Σπάρτης έβλεπε χωροφύλακα, τα έντερά του γύριζαν ανάποδα.

Και εκείνοι οι «δολοφόνοι» του Λαού σε ένδειξη θυμού και εκδίκησης, για όσα είχαν συμβεί στο Σύνταγμα Χωροφυλακής Μακρυγιάννη και στο Λιτόχωρο με τους άδικα δολοφονημένους φίλους και συμμαθητές τους.

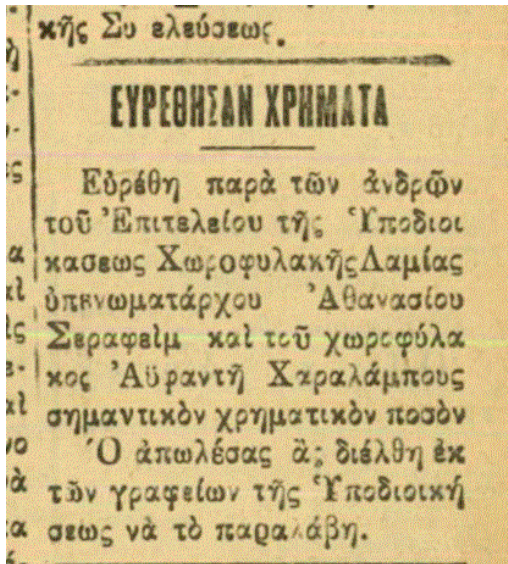
Ανάμεσά τους και οι Φλώρος Χρήστος, Χριστόπουλος Παναγιώτης και Παστραμάς Μιλτιάδης. Είναι εκείνα τα παιδιά που μετέφεραν στο Νοσοκομείο Σπάρτης τον τραυματία Δικηγόρο .

Αυτοί λοιπόν οι «φονιάδες», κατά πως τους έχουν βαφτίσει, αντί να αφήσουν τον «εχθρό» τους να

πεθάνει αβοήθητος τον σήκωσαν με προσοχή και υποβασταζόμενο τον μετέφεραν στο Νοσοκομείο της Σπάρτης που βρισκόταν σε αρκετή απόσταση από το χώρο του τραυματισμού του.

Αποτέλεσμα εκείνων των «εγκληματικών» ενεργειών μας: ο πεισματάρης στην ιδεολογία του κομμουνιστής Δικηγόρος έγινε ο καλύτερος φίλος μας και περισσότερο φίλος του εκεί Διοικητού Διοικήσεως Ταγματάρχη Παπακωνσταντίνου Θεοδώρου και του Αστυνομίου της πόλεως Βαλάρη Χρήστου στους οποίους Αξιωματικούς, προ του συμβάντος, δεν τους έλεγε ούτε καλημέρα. Εκείνου του συμπαθέστατου ιδεολόγου κομμουνιστή ακόμη και τώρα, ύστερα από 72 χρόνια, θυμάμαι το όνομά του.

Και για την ιστορία. οι συνάδελφοί μου Φλώρος Χρήστος, Χριστόπουλος Παναγιώτης και Παστραμάς Μιλτιάδης, συγχωριανός μου αυτός/ με τους οποίους μαζί τότε μεταφέραμε στο Νοσοκομείο τον τραυματία δικηγόρο/ στις 22 Σεπτεμβρίου 1946 σε ενέδρα κομμουνιστών, Αράχοβα (Καρυές) Σπάρτης, με πολλές σφαίρες ταμ-ταμ και μπροστά μου, άφησαν την τελευταία τους πνοή.

Δημοσίευμα 11-4-1953 στο Λαμιακό Τύπο.

Το ποσό που τότε είχαν βρει δυο «δολοφόνους», ὄργανα τάξεως ἦταν πολύ μεγάλο και, σε σημερινὰ χρήματα αντιστοιχοῦσε πάνω ἀπὸ 250.000 ευρώ.

9 Απριλίου 1953 εγώ με τον χωροφύλακα Αυφαντή Χαράλαμπο σε κεντρικό σημείο της Λαμίας βρήκαμε σημαντικό χρηματικό ποσό που στη σημερινή εποχή αντιστοιχεί σε 250.000 χιλιάδες ευρώ.

Με ανακοινώσεις στο Λαμιακό Τύπο βρέθηκε ο απωλέσας τα χρήματα που και σήμερα εκείνος ο έμπορος αλλά και όλη του η οικογένεια ευγνωμονεί τους

χωροφύλακες που άλλοι τους θεωρούν «δολοφόνους».

Έτος 1963 και ως Αστυνομός Καστελόριζου δεν περιορίστηκα στα απλά αστυνομικά καθήκοντά μου και προχώρησα πιο πέρα επειδή ήθελα να με «φοβούνται» και να με «τρέμουν» εκείνοι οι Ακρίτες που σα «χαζοί» συνεχίζουν να φυλάσσουν Θερμοπύλες!!

Σε συνεννόηση με τον τότε ληξίαρχο και αργότερα Δήμαρχο Χονδρό Μιχάλη οκτώ(8) ή ίσως δώδεκα(12) μικρά παιδάκια που δεν είχαν στον «ήλιο μοίρα», με παρακλητική θα έλεγα αναφορά μου, προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου Γεωργακά Ιωάννη (προήδρευε στις Βασιλικές Τεχνικές Σχολές) πετύχαμε την εισαγωγή αυτών των παιδιών τις Σχολές και με την τέχνη που απέκτησαν ζούσαν και πιστεύω και τώρα όπου και αν βρίσκονται, ζουν όμορφα.

1969 ως Αστυνομός Ελευθερουπόλεως Παγγαίου μια δύσκολη χειμωνιάτικη βραδιά γύρω στις δύο και που το χιόνι υπερέβαινε

του μέτρου και με συνεχή χιονόπτωση. Εκείνη λοιπόν τη νύχτα μια ετοιμόγεννη γυναίκα κινδύνευε να πεθάνει και μας αναστάτωσε.

Όταν έλαβε γνώση η υπηρεσία μου εγώ με τους χωροφύλακες Ηλιόπουλο Δημήτριο και Καπουκρανίδη Ιορδάνη βάζοντας μπροστά μας εκχιονιστικό μηχάνημα ενός καλού πολίτη και σε ένα δύσκολο χιονισμένο δρόμο δέκα πέντε(15) μόνο χιλιομέτρων φτάσαμε στο Νοσοκομείο Καβάλας ύστερα από δύο περίπου ώρες.

ΑΝΩΤΕΡΑ Δ/ΣΙΣ ΧΩΡ/ΚΗΣ ΑΝΑΤ.ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΡΟΩΠΙΚΟΥ
ΑΡΙΘ:ΠΡΩΤ:52/80/ΙΙΟκ

Εν Καβάλα τῆ 22α Ὀκτωβρίου 1968

Π Ρ Ο Σ
Τὸς Δ/σεις Χωρ/κῆς Καβάλας-Δράμας-Σερρών καὶ παρ'ἡμῶν
Τμήμα Ἐπιτελεσίου.

" Β Υ Α Ρ Ε Κ Ε Ι Α Ι Τ . - "

Οἱ ἄνδρες τῆς Δ/σεως Χωρ/κῆς Καβάλας(1) Ἄνδρσῆς Α Θ Α Ν Α Σ Ι Ο Υ Ἐπρεφ(2) τοῦ Χρήστου,2)Χωρ/λεξ Ἰδιόφυλος Δημήτριος τοῦ Θεοδώρου καὶ 3) Χωρ/λεξ Καπουκρανίδη Ἰορδάνη τοῦ Ἀθανασίου,τὴν νύκτα τῆς 7ης πρὸς 8ης Ὀκτωβρίου 1968, ἐπέπυξαν θαυμαστὰν πρωτοβουλίαν, δραστηριότητα, προθυμίαν καὶ ταχύτητα ἐνεργειῶν, ἐπιτυγχόντες τὴν τ ε χ υ τ ἔ τ η ν μεταφορὰν ἐξ Ἐλευθερουπόλεως εἰς Κρατικὸν Νοσοκομεῖον Καβάλας κινδυνεύουσας ἑγκύου γυναικὸς, ἐπιτυχόντες τὴν διάσωσιν τοῦτος.-

- Ἐπρεφ(3) Ἡ ἐξαιρετικὸς εὐτὴ πρᾶξις τῶν ἠργῶν τούτων συνεκίνησε τοὺς ἐπιληρόν-
τες ἰατροὺς οἵτινες διὰ μακρὰς ἐπιστολῆς τῶν ἀφορῶνσιν τὸς εὐχαριστίας
τῶν,τὸν θαυμασμένων τῶν διὰ τὰ ἔργα ταῦτα καὶ τὴν συγκίνησιν των.-

- Ἐπίσης, ἡ πρᾶξις αὕτη ἔσχε εὐμενὴ καρὰ τῆ κοινῆς ἐντίκτικου σχολιασθεῖ-
σα λ ε ν ε ὄ μ ε ν ὤ ς , ἡ δὲ δικαιοδοσία θά ἐνθυμεῖται πάντοτε ἔτι θερά-
λει τὴν διάσωσιν τῆς εἰς ἔργα χωρ/κῆς.-

- Τοιοῦται εὐγενεῖς πρᾶξις ὡς εἶναι φυσικὸν ὅσον νά ἐπαινεθῆται
ἐπιβραβεῦνται καὶ νά ἀποτελεῖν παρόδειγμα πρὸς μίμησιν, δι' ἃ ε κ φ ρ ε ζ ῶ
τὴν ε ὄ κ ρ ε σ κ ε ι ἔ ν μ ε υ πρὸς τὰ ἄνωτέρω ἔργα.-

-Τὴν παρεῖσαν νά ἐνκοινωνήσῃτε εἰς ἅπαντας τοὺς ἄνδρας δυνάμειος σας ἐν
προσκλητηρίῳ.-

Ὁ ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

ΒΑΛΗΝΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΧΩΡ/ΚΗ
ΥΠΟΔ/ΣΙΣ ΧΩΡ/ΚΗΣ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

Κατά τη διαδρομή το κλάμα και τα «Αχ» που ακούσαμε από εκείνη τη γυναίκα ποτέ δεν ξέχασα. Φτάνοντας στο Νοσοκομείο και ακριβώς στην είσοδο αυτού ένα πιτσιρικάς ,ένα αγγελούδι με το χαρούμενο κλάμα του έδιδε κουράγιο στη μάνα του που μονομιάς ξέχασε τα «ωχ» της και τα «αχ» της. Φυσικά εγώ με τον σύζυγό της

Εκείνες οι στιγμές για μένα και τους συναδέλφους μου ήταν οι πιο συγκινητικές γιατί ως «δολοφόνοι» του λαού, σώσαμε δυο ζωές.

είχαμε γίνει οι «μαιευτήρες» της. Και εδώ οι «φονιάδες» του λαού άφησαν το «αποτύπωμά» τους.

Αλλά, επειδή ζω στο Βόλο άφησα τελευταίες κάποιες «κακουργηματικές» μας πράξεις. Διαβάστε της.

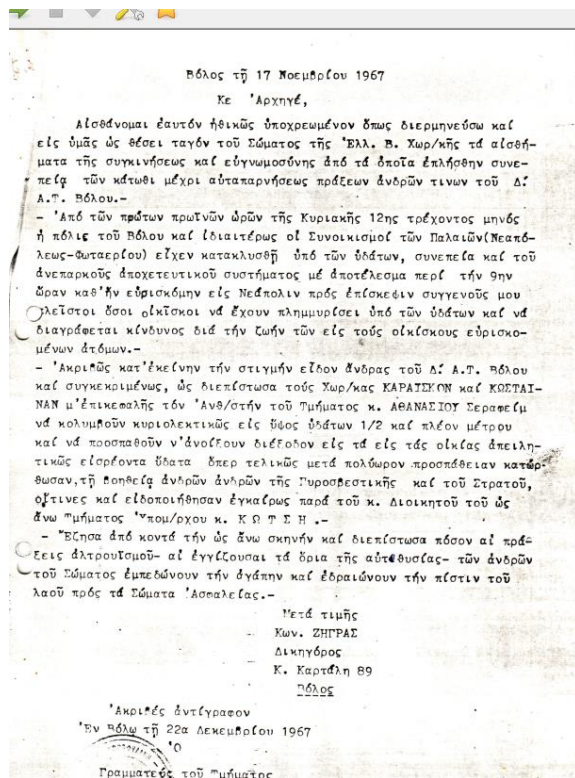
Θα ήταν 23 ή 24 Απριλίου 1967 και οι στενόμακρες μεγάλες αποθήκες του Λιμεναρχείου Βόλου ήταν γεμάτες από κρατουμένους αριστερούς που είχαν συλληφθεί από επαναστάτες στρατιωτικούς (21 Απριλίου 1967) και τους φρουρούσαν στρατιώτες οπλισμένοι σαν αστακοί, βοηθούμενοι και από άνδρες της Χωροφυλακής και μέχρις ότου αυτοί μεταφερθούν από το Στρατό σε κάποια ξερονήσια.

Με πλησιάζει ο υπομοίραρχος Κων/νος Σβέρκος(ήταν και φίλος μου) και μου δίνει κάποια χρήματα.

-«Σεραφεΐμ, πήγαινε σε παρακαλώ σε κάποιο κατάστημα και αγόρασε μια κουβέρτα. Θέλω να τη δώσω στη Βουλευτίνα της Ε.Δ.Α. Μαρία Καραγιώργη γιατί, όπως μου είπε, κρυώνει εκεί στην απέραντη αποθήκη που κρατείται με μια μόνο κουβέρτα».

Αγόρασα κουβέρτα, την έδωσα στο Σβέρκο και εκείνος, παίρνοντας άδεια από τον επικεφαλής Αξιωματικό του Στρατού, την πρόσφερε στην Μαρία Καραγιώργη η οποία συνέχεια έκλαιγε και του έδιδε ευχές. Και αυτόν το «δολοφόνο» Αξιωματικό Χωροφυλακής, ας τον κρίνουν οι αναγνώστες του Ταχυδρόμου.

1967,Νοέμβριος μήνας και ως Αστυνόμος υπηρετούσα στο Δ΄

Αστυνομικό Τμήμα Βόλου. Κάποια μέρα μόνο η Κιβωτός του Νώε έλλειπε. Με εκείνη την πολύωρη δυνατή βροχή τα παραπήγματα Τσαλαπάτα, η περιοχή Μουστακαλή και η Λεωφόρος Αθηνών, βρισκόντουσαν σε μεγάλο κίνδυνο. Πρώτος έκανε την αρχή ο χωροφύλακας Κώστας Καραίσκος, φόρεσε αδιάβροχο, μάζεψε τα μπατζάκια του και με ένα

Το Αρχηγείο έστειλε αντίγραφο, σε μένα και στους άλλους συναδέλφους μου, το πιο πάνω γράμμα του Δικηγόρου Βόλου, κ. Ζήγρα.

φτυάρι στα χέρια έκανε τον κατήφορο προς τη Λεωφόρο Αθηνών που εκεί το νερό είχε σχεδόν φτάσει στο μέτρο. Τον ακολούθησαν και άλλοι άνδρες: Κώσταινας, Δημουλής, Σερέτης, Ζημειανίτης και τελευταίος εγώ.

Δεν θα αναφερθώ στο πώς μας υποδέχθηκε ο κόσμος, όμως θα πω τούτο. Ύστερα από λίγες μέρες το Αρχηγείο Χωροφυλακής/ με

αφορμή επιστολής που είχε πάρει ο Αρχηγός από τον έγκριτο Δικηγόρο Βόλου κ. Ζήγρα Κων-νομα/ μας απένειμε κάποιες ευαρέσκειες για εκείνα τα «εγκλήματα» που ως όργανα τάξεως είχαμε διαπράξει.

1968 και ίσως αρχές αυτού του χρόνου. Ένα απόγευμα μπαίνει στο γραφείο μου ο χωροφύλακας της υπηρεσίας Κωνσταντίνος Καραίσκος, πατέρας του σημερινού Αστυνομικού Διευθυντού (Συνταγματάρχη τον λέω εγώ) που σήμερα υπηρετεί στην Αστυνομική Διεύθυνση Μαγνησίας.

-Κύριε Αστυνόμε, συγνώμη που σας απασχολώ.

Λέγε Κώστα.

-Μόλις φέρανε από το Β' τμήμα ένα κρατούμενο. Λόγω αριστερών του φρονημάτων είναι εξόριστος (Χούντα τότε) σε κάποιο νησί. Έχει

Άνδρες του Τμήματος Ασφάλειας Βόλου.

ένα δικαστήριο και θα τον πάρουν σε δυο μέρες. Ήταν για πολλά χρόνια Δήμαρχος στη Νέα Ιωνία, είναι πολύ καλός άνθρωπος, τον γνωρίζω από κοντά- συνέχισε να μου λέει ο Κώστας Καραίσκος -και θέλω να μου επιτρέψετε να τον βγάλω από

3^{ος} από αριστερά είναι ο πατέρας του κ. Βασίλη Καραίσκου, μακαρίτη Κώστα Καραίσκος.

Ο κ. Βασίλης Καραίσκος, σήμερα, υπηρετεί ως Αστυνομικός Διευθυντής στην Αστυνομική Δ/ση Μαγνησίας και αισθάνεται περήφανος για τον πατέρα του, εκείνο τον ευαίσθητο άνθρωπο τον οποίο κυριολεκτικά λάτρευε.

το κρατητήριο για να ξεμουδιάσει και να τον κεράσω καφέ.

-Μπράβο Κώστα, βγάλτον, κάνε καφέδες και φώναξε και μένα να τον γνωρίσω.

-Όλος χαρά ο Κώστας Καραίικος, εκείνος ο ευαίσθητος και γεμάτος καλοσύνη αστυνομικός, ούτε που κατάλαβα πότε έφυγε και πότε έκανε τους καφέδες. Σε λίγο τέσσερα άτομα: ο κρατούμενος Γιώργος

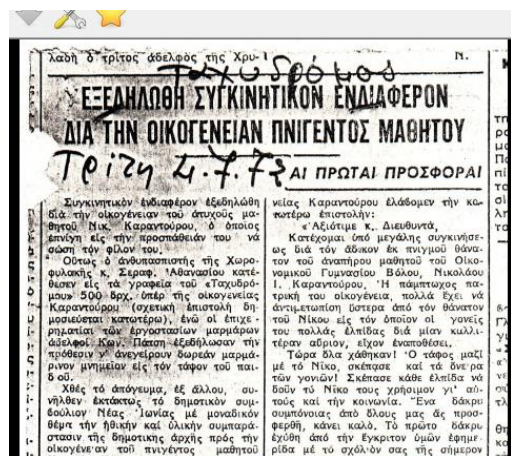
Μπαλλής, ο Υπενωμοτάρχης Γεράσιμος Δημουλής, ο χωροφύλακας Κώστας Καραίσκος και εγώ, εκεί στη βεράντα του τμήματος πίναμε τον καφέ μας και φιλικά τα λέγαμε με τον μακαρίτη σήμερα Γιώργο Μπαλλή, τον εξαίρετο και συμπαθέστατο εκείνο άνθρωπο που το όνομά του ποτέ δεν θα σβηστεί από τις καρδιές και τους δρόμους των ξεριζωμένων Μικρασιατών που κατοικούν στη Ν.Ι. Βόλου.

Τα όσα εδώ γράφω είναι από χρόνια γνωστά στα παιδιά του Γιώργου Μπαλλή, Συμεών και Καίτη και που ο ίδιος ο πατέρας τους, τους τα είχε μεταβιβάσει.

Και μαζί με όσα άλλα δεν θα παρέλειψε, πιστεύω, να γνωστοποιήσει και το πόσο ξύλο είχε «φάει» από «ελεεινούς» και «τρισάθλιους» άνδρες του Δ' Τμήματος, ιδιαίτερα από τους Κώστα Καραίσκο και Γεράσιμο Δημουλή που αντί να είναι κλεισμένος στο κρατητήριο, με τις ώρες τον είχαν κοντά τους στο γραφείο του Υπαξιωματικού υπηρεσίας και φιλικά κουβέντιαζαν.

Ο γιος του μακαρίτη Γιώργου Μπαλλή ο κ. Συμεών σήμερα είναι Βουλευτής του Σύριζα Μαγνησίας η δε αδελφή του η κ. Καίτη, είναι συνταξιούχος εκπαιδευτικός και πολυαγαπημένη και σεβαστή καθηγήτρια του γιού μου, του Ζήση.

1972. Ένα άλλο μεμονωμένο αλλά/μια που διαπράχθηκε από «αναίσθητο» όργανο τάξεως με «δολοφονικά» ένστικτα/ επιτρέψτε μου να το αναφέρω.

Γνωστός(1972) ο πνιγμός στα

πευκάκια Βόλου του σχεδόν παράλυτου παιδιού, του Καραντούρου, το οποίο, στην προσπάθειά του να σώσει παιδάκι από πνιγμό(το έσωσε), πνίγηκε το ίδιο.

Απόσπασμα από εκείνο το δημοσίευμα.

Αυτό το παράλυτο παλικάρι οι Δήμοι Νέας Ιωνίας και Βόλου το τίμησαν δεόντως αφού είχε χαρακτηριστεί ήρωας και στην οδό Δορυλαίου υπάρχει πλατεία με το όνομά του, στη δε,

διασταύρωση Λεωφόρου Αναλήψεως-Άλλης Μεριάς, βρίσκεται η προτομή του Ήρωα Καραντούρου.

Πέρα από εκείνες τις εκδηλώσεις ο Ταχυδρόμος και άλλες εφημερίδες γράφανε ότι πρέπει να βοηθηθεί και η άπορη οικογένεια του

πνιγμένου

αναπήρου.

Τότε και εγώ, όπως

πολύς κόσμος,

έγραψα μια

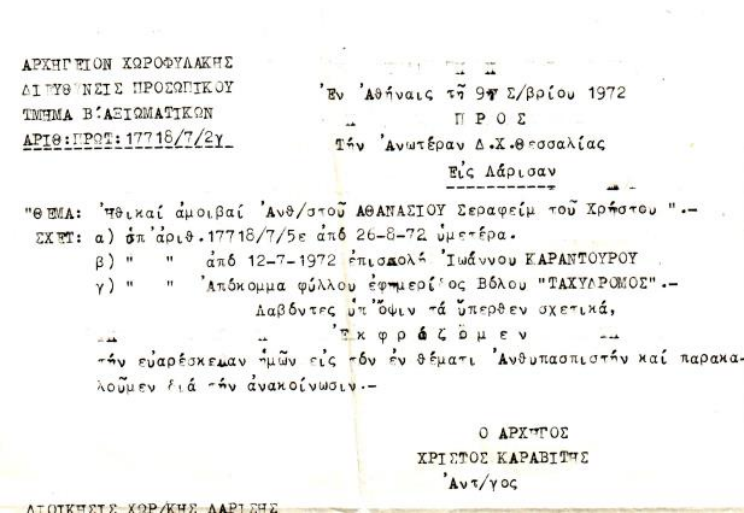
επιστολή στον

Ταχυδρόμο. Αυτή

την συνόδευα με

λίγα χρήματα και

παρακαλούσα-αν

Υπηρεσιακές ευαρέσκειες στον « δολοφόνο» του Καραντούρου.

γινόταν- να κατατεθεί, από τον Ταχυδρόμο, εκείνο το μικρό ποσό σε κάποιο τραπεζικό λογαριασμό στον οποίο να καταθέτουν και άλλοι συμπολίτες μας προκειμένου εκείνα τα χρήματα που θα συγκεντρωθούν να δοθούν στην άπορη οικογένεια του πνιγμένου.

Το «άρπαξε» αυτό ο καλός Θανάσης Πώποτας και με τον Ταχυδρόμο ξεσήκωσε περισσότερο τον κόσμο.

Το τι έγινε στη συνέχεια δεν θα τα γράψω εδώ. Τα ημερήσια φύλλα του Ταχυδρόμου εκείνης της εποχής κάπου θα υπάρχουν και μπορούν να διαβαστούν. Πληροφορικά μόνο θα πω. Πέρα από τα όσα χρήματα «μάζεψε» η άπορη οικογένεια, από το Δήμο Νέας Ιωνίας ή την Κοινωνική Πρόνοια τους δόθηκε ένα μεγάλο διαμέρισμα στις Λαϊκές Κατοικίες και μέχρις ότου τους το παραδώσουν σε κάποιο άλλο σπίτι τους στέγασε ένας πολιτικός μηχανικός.

Και εδώ τότε έβαλε λίγο το «χεράκι» του και ένας εν ενεργεία «δολοφόνος» που το «έπαιζε» «εξουσία» και στο πέρασμά του ποδοπατούσε- κατά πως γράφεται για όλους μας-κόσμο και κοσμάκη, όπως γινόταν και επί των ημερών του Ιταλού Διοικητού Ντε Βέκι στη σκλαβωμένη κάποτε Δωδεκάνησο που όλοι τον έτρεμαν αλλά και κανονικά τον έγραφαν.

Ειλικρινά δεν ήθελα να αναφερθώ στην όποια δική μου προσφορά ως όργανο τάξεως όμως με «έπνιξαν» οι συλλήβδην ασύστολες κατηγορίες όχι βέβαια προς το πρόσωπό μου αλλά γενικά προς τους συναδέλφους και αυτό είναι άδικο.

Τέτοια περιστατικά προσφοράς έχουν συμβεί και συμβαίνουν από χιλιάδες συναδέλφους χωρίς να έρχονται στην επιφάνεια. Εγώ το τόλμησα και «εξομολογήθηκα» συγχωρείστε με. Και περισσότερο παρακαλώ να με συγχωρήσουν εκείνοι που μισούν θανάσιμα την αστυνομία. Αν το κάνουν αυτό θα νιώσουν όμορφα και από την εξαγνισμένη τους πλέον καρδιά και συνείδηση το στόμα τους θα αρχίσει όμορφα να λαλεί.

Ακούστε παιδιά: Ο Χωροφύλακας, ο όποιος χωροφύλακας και με βαθμό ακόμη Στρατηγού, έχει συνηθίσει τα «κοσμητικά» και «κακεντρεχή» επίθετα. Τα ακούει, δε μιλά, τα προσπερνά και συνεχίζει τη δουλειά του στην εφαρμογή των νόμων.

Εμείς, οι όποιοι εμείς, που τους θεωρούμε «εχθρούς» και «δολοφόνους» του λαού, αν χρειαστούμε τη βοήθειά τους και δυνατά φωνάζουμε: ΦΡΟΥΡΑ, αυτή η φρουρά, καλοσυνάτα και χωρίς θυμό, θα τρέξει κοντά μας και θα μας παράσχει την αιτηθείσα βοήθεια. ΑΥΤΑ.

Σημείωση: Την 15 Φεβρουαρίου 2018 δημοσιεύτηκε στον ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ και την ...? στη ΡΟΔΙΑΚΗ.-